

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.25.0008.N

M.W.,

eiseres,

aan wie rechtsbijstand is verleend bij beschikking van 13 februari 2025 (nr. G.24.0185.N),

vertegenwoordigd door mr. C■■■■ De B■■■, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1150 Sint-Pieters-Woluwe, ■■■■■ ■, waar de eiseres woonplaats kiest,

tegen

LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN, met zetel te 1030 Schaarbeek, Haachtsesteenweg 579 bus 40, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0411.702.543

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Antwerpen van 14 november 2024.

Raadsheer E. Van H. heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal H. V. heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiseres voert in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling***

1. Krachtens artikel 93 ZIV-wet heeft de werknemer wiens arbeidsongeschiktheid voortduurt na het tijdvak van primaire arbeidsongeschiktheid, recht op een invaliditeitsuitkering, waarvan de Koning het bedrag bepaalt. De Koning stelt ook de voorwaarden vast waaronder aan de gerechtigde die niet als “*werknemer met persoon ten laste*” wordt beschouwd een hogere uitkering kan worden toegekend wegens verlies van enig inkomen.

Krachtens artikel 213, eerste en tweede lid, Uitvoeringsbesluit ZIV-wet wordt het bedrag van de invaliditeitsuitkering vastgesteld op 65 pct. van het gederfde loon.

Voor de gerechtigden die niet worden beschouwd als werknemers met persoon ten laste, wordt deze hoegrootheid herleid tot 55 of 40 pct. van hetzelfde loon, naargelang het wel of niet in artikel 226 bedoelde gerechtigden betreft.

Artikel 226 Uitvoeringsbesluit ZIV-wet bepaalt dat wordt beschouwd als werknemer zonder persoon ten laste aan wie een hogere uitkering kan worden toegekend wegens verlies van enig inkomen, de gerechtigde die bewijst dat hij, hetzij alleen woont, hetzij uitsluitend samenwoont met personen die geen inkomen genieten en niet beschouwd worden als personen ten laste.

Krachtens artikel 225, § 4, Uitvoeringsbesluit ZIV-wet moet het bewijs van de gezinstoestand geleverd worden met een officieel getuigschrift dat in het dossier van de gerechtigde voorkomt, bij de uitbetaling van de invaliditeitsuitkeringen. Dit bewijs volgt, wat de voorwaarde van samenwonen betreft, uit de gegevens van het Rijksregister van de natuurlijke personen, verkregen bij het Rijksregister, behoudens de gevallen waarin uit andere, hiertoe overgelegde bewijsstukken blijkt dat de in aanmerking te nemen toestand niet of niet langer overeenstemt met voornoemd informatiegegevens van het Rijksregister.

2. Artikel 37, § 19, ZIV-wet bepaalt dat gezinnen met een bescheiden inkomen een verhoogde verzekeringstegemoetkoming genieten. Onder gezin verstaat men de eenheid samengesteld uit de aanvrager, zijn niet feitelijk gescheiden of niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot of samenwonende persoon en hun personen ten laste. Er wordt rekening gehouden met de belastbare bruto-inkomsten van het gezin.

Het koninklijk besluit van 15 januari 2014 betreffende de verhoogde verzekeringstegemoetkoming, bedoeld in artikel 37, § 19, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, bepaalt onder welke voorwaarden een rechthebbende recht heeft op de verhoogde tegemoetkoming. Artikel 21 van hetzelfde koninklijk besluit bepaalt de inkomensgrens die van toepassing is.

3. Onder samenwoning wordt, voor de toepassing van deze bepalingen, verstaan het onder hetzelfde dak wonen van personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

De rechter oordeelt in feite of personen hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

4. De appelrechters stellen vast en oordelen dat:

- de eiseres stelt dat zij een LAT-relatie heeft met V.L. maar niet met hem samenwoont;
- de verweerder voldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat de eiseres samenwoont met V.L. in de zin van de artikelen 225 en 226 Uitvoeringsbesluit ZIV-wet;

- dit vooreerst blijkt uit het onderzoek gevoerd door de lokale politie Kempen, waarbij werd vastgesteld dat op het domicilieadres van de eiseres zo goed als geen verbruik van water was in de periode van 2018 tot en met 2021 en zo goed als geen ophaling van restafval en/of papier;
- nooit werd opengedaan bij het aanbellen door de politie op het bewuste adres verschillende malen op verschillende tijdstippen, zowel 's avonds als in het weekend en dit tussen oktober 2021 en februari 2022;
- daarbij ook geen wijziging was in de toestand en het gordijn aan het voorste raam altijd dicht bleef, behalve dat een of twee keer per week de brievenbus was leeggemaakt;
- de burens verklaarden dat ze de eiseres zelden zagen en dat, wanneer dit al eens het geval was, dit enkel was om de brievenbus leeg te maken;
- daaruit enkel en alleen kan worden afgeleid dat de eiseres in deze periode niet op haar domicilieadres woonde maar daadwerkelijk elders verbleef en daar de nutsvoorzieningen gebruikte, wat een essentieel onderdeel is van het vormen van een gemeenschappelijke huishouding;
- de ouders van de eiseres in een verklaring bevestigen dat zij geregeld met haar vriend naar Nederland is geweest en dat zij, na operaties, door hen of door haar vriend werd opgevangen, hetgeen eerder een effectieve samenwoning aantoont;
- het feit dat de eiseres en V.L. desgevallend niet voltijds samen leefden, niet verhindert dat sprake is van wonen onder hetzelfde dak aangezien moet worden nagegaan waar zij het grootste deel van het jaar verbleef en de hoofdverblijfplaats niet wordt gewijzigd door een tijdelijke afwezigheid.

5. Op grond van die vaststellingen konden de appelrechters wettig oordelen dat de eiseres en V.L. onder hetzelfde dak woonden en hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelden en verantwoordden ze naar recht hun beslissing dat de eiseres als samenwonende dient te worden beschouwd.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Kosten

6. Overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek dient de verweerder te worden veroordeeld tot de kosten.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres in debet op 310,08 euro en op 26 euro ten gunste van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter B. W. [REDACTED] als voorzitter, en de raadsheren B. L. [REDACTED], M. T. [REDACTED], A. De W. [REDACTED] en E. Van H. [REDACTED] en in openbare rechtszitting van 4 mei 2026 uitgesproken door sectievoorzitter B. W. [REDACTED], in aanwezigheid van advocaat-generaal H. V. [REDACTED], met bijstand van griffier E. Van I. [REDACTED]

E. Van I. [REDACTED]

E. Van H. [REDACTED]

A. De W. [REDACTED]

M. T. [REDACTED]

B. L. [REDACTED]

B. W. [REDACTED]

VOORZIENING IN CASSATIE

Voor: Mevrouw **M.W.**,

eiseres tot cassatie,

aan wie bij beschikking van het bureau voor rechtsbijstand van het Hof van Cassatie van 13 februari 2025 het voordeel van de rechtsbijstand werd verleend (G. 24.0185.N),

bijgestaan en vertegenwoordigd door Meester C [REDACTED] DE B [REDACTED], advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1150 Sint-Pieters-Woluwe, [REDACTED] [REDACTED] waar keuze van woonplaats wordt gedaan.

Tegen: De **LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN**,
met ondernemingsnummer 0411.702.543, met maatschappelijke zetel te 1031
Brussel, Haachtsesteenweg 579 bus 40,

verweerder in cassatie.

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiseres tot cassatie heeft de eer het op tegenspraak tussen partijen gewezen arrest van het Arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 14 november 2024 (2024/AA/23) aan Uw beoordeling te onderwerpen.

ANTECEDENTEN

Eiseres werd als invalide erkend vanaf 17 oktober 2003 t/m 31 oktober 2037 en ontvangt sinds 17 oktober 2003 arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

Zij is gedomicilieerd in (...). Zij woonde er met haar zoon tot 13 september 2018. Sinds die datum woont zij er alleen en ontvangt zij invaliditeitsuitkeringen als alleenstaande en een verhoogde tegemoetkoming voor geneeskundige zorgen.

Eind 2021-begin 2022 voerde de lokale politie een onderzoek uit naar sociale- en domiciliefraude in hoofde van eiseres. Het Arbeidsauditoraat verzocht het RIZIV om verder onderzoek te voeren.

Uit het verslag van het controlebezoek van 17 november 2022 blijkt dat de bewegingen en de verbruiken op het domicilieadres van eiseres werden onderzocht en dat haar burens en zichzelf werden ondervraagd. Er werd besloten dat eiseres sinds 31 december 2017 samenwoonde met een zekere heer V.L. en dat door die gewijzigde gezinssituatie niet mee te delen, eiseres sociale fraude had gepleegd.

Verweerder werd ingelicht.

Op 30 december 2022 besliste verweerder dat eiseres haar gezinssituatie sinds 13 september 2018 niet correct had doorgegeven, waardoor zij ten onrechte van 13 september 2018 t/m 22 februari 2022 uitkeringen als alleenstaande had ontvangen en zij bijgevolg een bedrag van 10.483,96 euro moet terugbetalen.

Op 20 januari 2023 besliste verweerder ook dat gelet op de domiciliefraude, eiseres ten onrechte een recht op verhoogde tegemoetkoming voor geneeskundige prestaties had toegekend gekregen, zodat dit recht geannuleerd werd vanaf 1 april 2018 en een bedrag van 2.854,01 euro voor geneeskundige prestaties werd teruggevorderd.

Tegen die beslissingen stelde eiseres beroep in bij de arbeidsrechtbank te Antwerpen, afdeling Turnhout. Eiseres stelde met de heer V.L. een LAT-relatie te hebben, maar betwistte met hem samen te wonen.

Verweerder bleef bij zijn standpunt en vorderde als tegeneis de terugbetaling van de onterecht ontvangen invaliditeitsuitkeringen als alleenstaande (10.483,96 euro, meer intresten vanaf 30 december 2022) en van de onterecht ontvangen verhoogde tegemoetkoming voor geneeskundige prestaties (2.854,01 euro, meer intresten vanaf 27 februari 2023).

Bij vonnis van 21 december 2023 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering van eiseres ongegrond en bevestigde aldus de twee bestreden beslissingen van verweerder.

Het door eiseres tegen dat vonnis ingestelde hoger beroep werd verworpen bij arrest van 14 november 2024 van het Hof van Beroep te Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Tegen dat arrest wendt eiseres volgend cassatiemiddel aan.

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- de artikelen 37, §19, en 93 van de gecoördineerde Wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (hierna: de ZIV-wet van 14 juli 1994)
- de artikelen 213 en 225 t/m 226*bis* van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor

geneeskundige verzorging en uitkeringen (hierna: het Uitvoeringsbesluit van 3 juli 1996)

- de artikelen 3, 14, 18, 21 en 25 van het Koninklijk Besluit van 15 januari 2014 betreffende de verhoogde verzekeringstegemoetkoming bedoeld in artikel 37, §19 van de voormelde ZIV-wet (hierna: het Besluit van 15 januari 2014).

Aangevochten beslissing en motieven

Het bestreden arrest verklaart het hoger beroep van eiseres ongegrond en, het eerste vonnis bevestigend, bevestigt de bestreden beslissingen van verweerder en veroordeelt eiseres tot terugbetaling van 10.483,96 euro, meer intresten vanaf 30 december 2022 (teveel ontvangen invaliditeitsuitkeringen) en van 2.854,01 euro, meer intresten vanaf 27 februari 2023 (onterecht ontvangen verhoogde tegemoetkoming voor geneeskundige prestaties), dit na te hebben beslist dat eiseres in de periode 2018-2022 niet als alleenstaande of daarmee gelijkgestelde kon worden beschouwd, maar als samenwonende, die beslissing als volgt motiverend:

“ 4. TEN GRONDE

4.1. Wettelijke bepalingen

Een invalide werknemer heeft recht op een uitkering die overeenstemt met een percentage van het brutoloon per dag, begrensd door een loonplafond, en afhankelijk van de gezinssituatie.

Er zijn drie verschillende gezinssituaties:

- gerechtigde met gezinslast;
- alleenstaande gerechtigde (of daarmee gelijkgesteld);
- samenwonende gerechtigde.

Artikel 225 van het Uitvoeringsbesluit van de ZIV-wet bepaalt:

[...].

Artikel 226 van het Uitvoeringsbesluit van de ZIV-wet bepaalt:

[...].

Er is sprake van samenwonen (en het daarmee overeenstemmend lagere bedrag aan uitkeringen) in de omstandigheid waarbij twee of meer personen onder hetzelfde dak samenleven en een gemeenschappelijke huishouding vormen. Het betreft de feitelijke toestand, zodat niet vereist is dat de betrokkenen op hetzelfde adres zijn ingeschreven in de bevolkingsregisters. Een gemeenschappelijke huishouding vormen houdt in dat de betrokkenen hun huishoudelijke aangelegenheden geheel, minstens hoofdzakelijk, gemeenschappelijk regelen, maar niet noodzakelijk zo dat zij hun vermogen volledig of bijna volledig samenbrengen.

De indicatoren die wijzen op feitelijke samenwoning, zijn de volgende:

- de relatie/band van verwantschap tussen de sociaal verzekerde en de persoon (of personen) met wie hij/zij samenleeft;
- economische band/financiële afhankelijkheid;
- het onder hetzelfde dak leven en/of voeren van een gemeenschappelijke huishouding;
- de staat van de woning waar de sociaal verzekerde en/of zijn/haar levensgezel officieel ingeschreven staat;

- verklaringen van de sociaal verzekerde/de persoon (of personen) met wie hij/zij samenleeft of getuigen.

Deze indicatoren zijn niet exhaustief, noch dienen zij op cumulatieve wijze te worden toegepast. Anders gezegd, in de ziekteverzekering volstaan één of meer indicatoren, zelfs als ze niet noodzakelijkerwijze gepaard gaan met het leven onder één dak of met een gemeenschappelijk huishouden.

4.2. Er is sprake van samenwonen

[Eiseres] genoot zowel de hogere ziekte-uitkeringen als de verhoogde tegemoetkomingen als alleenstaande.

De reden voor de terugvordering is het standpunt van [verweerder] dat [eiseres] in de periode waarop de terugvordering betrekking heeft (periode 13 juli 2018 tot en met 22 februari 2022) samenwoonde met de heer [V.L.].

[Eiseres] betwist evenwel de samenwonen. [Eiseres] stelt dat zij een LAT-relatie heeft met de heer [V.L.] maar niet met hem samenwoont.

Het arbeidshof is net als de eerste rechters van oordeel dat [verweerder] voldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat [eiseres] en de heer [V.L.] samenwonen in de zin van de artikelen 225 en 226 van het Uitvoeringsbesluit van de ZIV-wet.

Dit blijkt vooreerst uit het onderzoek dat gevoerd werd door de lokale politie Kempen. Er werd met name vastgesteld dat op het adres waar [eiseres] beweerde alleen te wonen “(...)”:

- er zo goed als geen verbruik van water was in de periode 2018 tot en met 2021;
- er zo goed als geen ophaal was van restafval en/of papier. Er werd in dat verband vastgesteld dat de restafval en papiercontainer onder de carport van het appartement stonden en er een dikke laag stof op lag;

De politie heeft duidelijk ook verschillende malen op verschillende tijdstippen aangebeld op het bewuste adres, blijkbaar nagenoeg tijdens elke buitendienst die zij deden, zowel 's avonds als in het weekend en dit van oktober 2021 tot februari 2022. Er werd nooit open gedaan. Er was ook geen wijziging in de toestand. Het gordijn aan het voorste raam bleef gewoon altijd dicht. Het enige dat kon worden vastgesteld is dat één of twee keer per week de brievenbus was leeggemaakt.

De burens verklaarden dat ze [eiseres] zelden zagen en wanneer dit al eens het geval was dat het enkel was om de brievenbus leeg te maken.

Uit het voorgaande kan het arbeidshof enkel en alleen afleiden dat [eiseres] in deze lange periode niet op haar domicilieadres woonde. Zo kan met de eerste rechters worden vastgesteld dat zelfs een occasioneel of beperkt verblijf bijvoorbeeld waterverbruik noodzakelijk maakt, als is het maar voor het gebruik van het sanitair.

Er dient dan ook besloten te worden dat [eiseres] daadwerkelijk elders verbleef en daar de nutsvoorzieningen gebruikte, wat een essentieel onderdeel is van het vormen van een gemeenschappelijke huishouding. Dat zij in dat opzicht geen gezamenlijke rekening hebben is irrelevant bij de beoordeling.

De argumentatie van [eiseres] in verband met deze vaststellingen is niet alleen niet bewezen doch ook ongeloofwaardig:

Zo wordt geenszins aangetoond dat zij haar groenafval “standaard” naar haar ouders brengt om daar op de composthoop te gooien. Ook het feit dat zij, in geval er papieren post toekomt, deze enveloppen gebruikt om op te schrijven waarna de inhoud wordt geklasseerd wordt niet aangetoond. Dat haar appartement en de planten goed onderhouden blijken en dat zij haar brievenbus leegt toont niet aan dat zij ook op haar domicilieadres verbleef. Omtrent het waterverbruik en de ophaling van papier en restafval heeft het arbeidshof hoger verwezen naar het feit dat zulks voldoende aantoont dat men niet effectief op het domicilieadres woont.

[Eiseres] legt daarnaast schriftelijke verklaringen neer. Deze voldoen nog steeds niet aan alle vereisten van artikel 961/2 van het Gerechtelijk Wetboek. Het arbeidshof oordeelt dat deze verklaringen niet van aard zijn om de voornoemde vaststellingen door de lokale politie in twijfel te trekken.

Zo verklaren de ouders van [eiseres] dat zij “geen weet hebben” dat hun dochter niet meer op haar adres zou wonen en zou samenwonen met haar vriend. Zij bevestigen bovendien dat [eiseres] geregeld met haar vriend naar Nederland is geweest en dat zij, na operaties, opgevangen werd door hen of door haar vriend hetgeen eerder een effectieve samenwoonst aantoont.

De heer [V.L.] bevestigt eveneens dat [eiseres] soms langere tijd bij hem of bij haar ouders verbleef. Ook zijn verklaring is evenwel niet van aard om de voornoemde vaststellingen van de politie te ontkrachten.

Dat de heer [V.L.] of de zoon van [eiseres] niet werden verhoord en/of dat [eiseres] geen financieel voordeel kon halen uit de domiciliefraude staat de vaststellingen van de lokale politie niet in de weg. Uit het feit dat de beide heren niet werden verhoord kan niet worden afgeleid dat [eiseres] niet kan worden beschouwd als alleenstaande gerechtigde (of daarmee gelijkgesteld) waardoor zij slechts aanspraak kan maken op de arbeidsongeschiktheidsuitkering als samenwonende gerechtigde.

Het feit dat [eiseres] en de heer [V.L.] desgevallend niet fulltime samenleefden verhindert niet dat er sprake is van wonen onder hetzelfde dak. Er dient immers nagegaan te worden waar [eiseres] het grootste deel van het jaar verbleef. De hoofdverblijfplaats wordt niet gewijzigd door een tijdelijke afwezigheid.

Het voorgaande impliceert dat [verweerster] terecht – in navolging van de in die zin door het RIZIV verleende instructies – ten aanzien van [eiseres] de beslissingen van 30 december 2022 en 20 januari 2023 getroffen heeft inzake een terugvordering van door [eiseres] ten onrechte teveel ontvangen ZIV-uitkeringen (10.483,96 euro) en tussenkomsten geneeskundige zorgen (2.854,01 euro).

Deze terugvordering steunt wettelijk op artikel 164 van de ZIV-wet dat bepaalt dat hij die ten onrechte prestaties heeft ontvangen van de verzekering voor geneeskundige verzorging en van de uitkeringsverzekering, verplicht is de waarde ervan te vergoeden aan de verzekeringsinstelling die ze heeft verleend.

De terugvordering door [verweerster] is bijgevolg rechtmatig.”

Grieven

1.

Krachtens artikel 93 van de ZIV-wet van 14 juli 1994 heeft de werknemer wiens arbeidsongeschiktheid voortduurt na het tijdvak van primaire arbeidsongeschiktheid recht op een invaliditeitsuitkering (lid 1) waarvan de hoegroothed bepaald wordt door de Koning (lid 5 t/m laatste lid). Uit die bepaling, *juncto* de artikelen 213 en 225 t/m 226*bis* van het Uitvoeringsbesluit van 3 juli 1996 blijkt dat die hoegroothed verschilt naargelang de gezinssituatie

van de gerechtigde, en meer bepaald naargelang hij gezinshoofd met gezinslast is, alleenstaande of daarmee gelijkgestelde, of samenwonende.

Artikel 225, §§1 en 2, van het (in de aanhef van het middel gepreciseerde) Uitvoeringsbesluit van 3 juli 1996 bepaalt wie beschouwd moet worden als werknemer met gezinslast. Het gaat om de gerechtigde die samenwoont met één van de in die bepaling bedoelde personen die geen enkele beroepsactiviteit uitoefenen, noch genieten van een pensioen, rente, tegemoetkoming of uitkering en die financieel ten laste zijn van de gerechtigde (gerechtigde met gezinslast). Artikel 226, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit bepaalt wie als werknemer zonder gezinslast wordt beschouwd aan wie een hogere uitkering kan worden toegekend wegens verlies van enig inkomen. Het gaat om de gerechtigde die, hetzij alleen woont, hetzij uitsluitend samenwoont met personen die geen inkomen genieten en niet beschouwd worden als personen ten laste. Artikel 226bis, §§1 en 2, van het Uitvoeringsbesluit bepaalt wie als een met de voornoemde werknemer gelijkgestelde werknemer moet worden beschouwd (alleenstaande of daarmee gelijkgestelde). De gerechtigde die samenwoont met andere dan de in voormelde bepalingen bedoelde personen heeft recht op de laagste uitkeringen (samenwonende gerechtigde).

Het bewijs van de gezinssituatie wordt geleverd op grond van de gegevens van het rijksregister, tenzij uit andere bewijsstukken blijkt dat de situatie niet langer in overeenstemming is met die gegevens (artikel 225, §4, en artikel 226, laatste lid, van het Uitvoeringsbesluit van 3 juli 1996).

2.

Krachtens artikel 37, §19 van de ZIV-wet *juncto* de artikelen 3 en 18 van het (in de aanhef van het middel gepreciseerde) Besluit van 15 januari 2014 genieten gezinnen met een bescheiden inkomen van een verhoogde tegemoetkoming in de kosten voor geneeskundige verzorging. Uit de artikelen 21 en 25 van het Besluit van 15 januari 2014 blijkt dat het recht op de verhoogde tegemoetkoming afhankelijk is van het inkomen van de aanvrager en zijn gezinsleden.

Tot het gezin behoort ook de persoon met wie de aanvrager samenwoont zoals bedoeld in artikel 14 van hetzelfde Besluit van 15 januari 2014. Krachtens artikel 14, §1, lid 2, wordt onder samenwonende verstaan, de persoon met wie de rechthebbende samenwoont, met uitsluiting van de bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad, en met wie hij een feitelijk gezin vormt. De samenwoning wordt vastgesteld op basis van de gegevens van het rijksregister van de natuurlijke personen (zelfde artikel 14, §1, lid 2).

3.

Uit de bovenvermelde bepalingen volgt dat onder het begrip “samenwonen” – dat bepalend is voor de hoegrootheid van de invaliditeitsuitkering en de verhoogde tegemoetkoming voor kosten van geneeskundige zorgen – wordt verstaan het onder hetzelfde dak samenleven van twee of meer personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

Opdat een gerechtigde als samenwonend zou worden beschouwd, moet zij dus niet alleen met een andere persoon onder hetzelfde dak wonen, maar moet tussen hen ook een daadwerkelijke gezamenlijke huishouding bestaan. Het begrip “samenwonen” houdt een zekere duurzaamheid in. Het veronderstelt dat de betrokkenen de wil of intentie hebben om hun huishouden op enigszins duurzame wijze gezamenlijk te regelen en aldus enigszins hun onafhankelijkheid op te offeren. Het vereist ook dat zij de huishoudelijke taken en andere huishoudelijke aangelegenheden daadwerkelijk gemeenschappelijk verrichten en daarvoor eventueel financiële middelen inbrengen, evenals dat zij een economisch en financieel voordeel halen uit het delen van een woning en het gezamenlijk regelen van hun huishoudelijke aangelegenheden.

De rechter oordeelt op onaantastbare wijze, op grond van de door hem vastgestelde feiten, of er sprake is van een samenwonen in de voormelde zin, mits

hij uit die feiten geen gevolg trekt dat er zonder verband mee is of dat er onmogelijk door kan worden verantwoord.

4.

Uit de omstandigheid dat een gerechtigde, die volgens de gegevens van het rijksregister alleen woont op een bepaald adres, gedurende een hele periode slechts zelden of niet op dat adres heeft verbleven en er geen nutsvoorzieningen heeft gebruikt, kan weliswaar worden afgeleid dat zij gedurende die periode elders heeft verbleven en nutsvoorzieningen heeft gebruikt, doch niet – zoals het arrest doet (zie *infra*) - dat zij met een andere persoon samenwoonde, in de bovenvermelde betekenis van het begrip samenwonen.

De omstandigheid dat de gerechtigde een vriend heeft met wie zij soms op vakantie gaat en bij wie zij soms voor langere tijd verblijft, laat evenmin toe te besluiten dat zij met die vriend samenwoonde. Niet alleen betekent dit niet dat zij hoofdzakelijk onder zijn dak leeft, maar bovendien en vooral kan hieruit geenszins worden afgeleid dat zij op enigszins duurzame wijze en met een zekere opoffering van haar onafhankelijkheid daadwerkelijk een gezamenlijke huishouding met haar vriend voerde en er een financieel economisch voordeel uit haalde.

5.

In haar conclusie betwistte eiseres de door verweerder aangevoerde stelling dat zij in de litigieuze periode 2018-2022 niet als alleenstaande gerechtigde maar als samenwonende gerechtigde diende te worden beschouwd omdat zij gedurende die periode met haar vriend V.L. zou hebben samengewoond, wat verweerder had afgeleid uit de vaststellingen van de politie en de verklaringen van een aantal bureaus.

Benevens haar opmerkingen over de door de politie gedane vaststellingen m.b.t. het zeer beperkte waterverbruik, de zeer beperkte afval- en papierophaling, en de

beperkte beweging op haar domicilieadres, voerde zij aan dat zij heel wat medische en psychologische problemen heeft gekend en toen telkens opgevangen werd bij haar ouders en bij haar vriend (conclusie p. 3, midden). Meer algemeen, en vooral, betwistte zij met haar vriend samen te leven en met hem een gezamenlijke huishouding te voeren, hierbij aanvoerende dat zij met hem enkel een LAT-relatie onderhoudt zonder enige wil om daadwerkelijk samen te wonen (p. 2, al. 4 en p. 3, bovenaan) en dat zij geenszins gezamenlijk huishoudelijke aangelegenheden regelen, wel integendeel, nu zij elk apart hun boodschappen doen en geen rekeningen delen noch bijdragen aan elkaar betalen (p. 5, midden). Tevens liet zij verstaan geen financieel voordeel te halen uit haar relatie met haar vriend (p. 5, bovenaan). Ten slotte gaf zij ook kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gedaan bij haar vriend en diens burens, en dat noch hij, noch haar zoon, noch haar ouders werden gehoord (p. 4, midden en onderaan, en p. 5, onderaan).

6.

Het bestreden arrest stelt vast dat (p. 12):

- uit het onderzoek van de politie blijkt dat er op het adres van eiseres zo goed als geen verbruik van water was in de periode 2018 t/m 2021, dat er zo goed als geen ophaal was van restafval en/of papier, en dat de restafval en papiercontainer onder de carport van het appartement stonden met een dikke laag stof erop (p. 12, al. 6);
- uit het onderzoek van de politie blijkt dat er op de verschillende keren dat zij tijdens hun buitendienst zowel 's avonds en in het weekend van oktober 2021 tot februari 2022 op het adres van eiseres hebben aangebeld, er nooit open werd gedaan en dat er ook geen wijziging was in de toestand van het appartement, waarvan het gordijn vooraan altijd dicht was en de brievenbus één of twee keer per week werd leeg gemaakt (p. 12, al. 7);
- de burens verklaarden dat ze eiseres zelden zagen en wanneer dit al eens het geval was, dit enkel was om de brievenbus te legen (p. 12, al. 8).

Uit die vaststellingen leiden de appelrechters af dat eiseres “*niet op haar domicilieadres woonde*” (p. 12, laatste al.) en dat “*dan ook besloten [dient] te worden dat [eiseres] daadwerkelijk elders verbleef en daar de nutsvoorzieningen gebruikte, wat een essentieel onderdeel is van het vormen van een gemeenschappelijke huishouding*” (p. 13, al. 1).

De appelrechters achten de uitleg van eiseres over het waterverbruik en de afval- en papierophaling niet geloofwaardig (p. 13, al. 2) en oordelen dat het feit dat haar appartement en de planten goed onderhouden werden en dat haar brievenbus regelmatig werd geleegd, “*niet aantoont dat zij ook op haar domicilieadres verbleef*” (p. 13, al. 3). Wat betreft de door eiseres voorgelegde verklaringen van haar ouders en van haar vriend, waarin bevestigd wordt dat eiseres na medische operaties bij haar ouders of bij haar vriend werd opgevangen, oordelen de appelrechters niet dat deze ongeloofwaardig zijn, maar wel dat zij “*niet van aard zijn om de voornoemde vaststellingen van de politie in twijfel te trekken*” of “*te ontkrachten*” (p. 13, al. 4 t/m voorl. al.). Om dezelfde reden achten zij het verweer gesteund op een gebrek aan gezamenlijke rekening van eiseres en haar vriend en op het gebrek aan verhoor van haar zoon en van haar vriend niet relevant (p. 13, al. 1 en laatste al.). Ook eiseres’ verweer gesteund op een gebrek aan financieel voordeel wordt “*irrelevant*” geacht in het licht van de vaststelling dat zij elders verbleef en daar nutsvoorzieningen gebruikte (p. 13, al. 1). Het arrest stelt ten slotte nog dat “*het feit dat [eiseres] en de heer [V.L.] desgevallend niet fulltime samenleefden, niet [verhindert] dat er sprake is van wonen onder hetzelfde dak (...)*” (p. 14, al. 1).

7.

Uit alle voormelde motieven blijkt dat de appelrechters eiseres niet als alleenstaande maar als samenwonende met de heer V.L. hebben geacht, louter omdat uit de feitelijke vaststellingen af te leiden is dat zij in de kwestieuze periode “*elders (dan op haar domicilieadres) verbleef en daar de nutsvoorzieningen*

gebruikte” (p. 13, al. 1), en meer bepaald “*onder hetzelfde dak woonde*” als haar vriend (p. 14, al. 1).

Hieruit blijkt evenwel niet – wat nochtans ook onderdeel van het begrip “samenwonen” is (zie *supra*) - dat het aldus afgeleide verblijf van eiseres bij haar vriend gepaard ging met een gezamenlijke huishouding, gekenmerkt door een zekere duurzaamheid en opoffering van onafhankelijkheid, het daadwerkelijk gezamenlijk regelen van huishoudelijke aangelegenheden, en een economisch en fiscaal voordeel (zie *supra*).

Uit het arrest blijkt, integendeel zelfs, dat de appelrechters die vraag irrelevant hebben geacht, er klaarblijkelijk – en evident onterecht – van uitgaande dat het enkel gebruiken van nutsvoorzieningen bij de persoon onder wiens dak men leeft onderdeel uitmaakt van het voeren van een gezamenlijke huishouding (zie p. 13, al. 1), of nog, er – even onterecht – van uitgaande dat het onder hetzelfde dak leven en het voeren van een gezamenlijke huishouding geen cumulatieve vereisten zijn om als “samenwonende” te worden beschouwd (zie p. 11, onderaan).

8.

Door aldus te besluiten dat eiseres gedurende de betrokken periode niet alleenstaande was maar samenwonende met de heer V.L., op grond van vaststellingen en motieven die niets zeggen over de vraag (nochtans essentieel, ook mede gelet op het verweer van eiseres) of de betrokkenen daadwerkelijk gezamenlijk huishoudelijke aangelegenheden regelden, met een zekere duurzaamheid en opoffering van onafhankelijkheid en met enig economisch en financieel voordeel, verantwoordt het bestreden arrest zijn beslissing niet naar recht (schending van alle in het middel aangeduide wetsbepalingen, en in het bijzonder van de artikelen 225 t/m 226*bis* van het Uitvoeringsbesluit van 3 juli 1996 en 14 van het Besluit van 15 januari 2014, zoals nader in het middel gepreciseerd).

Toelichting

Eiseres meent dat het begrip “samenwonen” uit de wetgeving betreffende de verplichte ziekte- en invaliditeitsuitkering dezelfde invulling moet krijgen als hetzelfde begrip uit de werkloosheidsreglementering en de OCMW-wetgeving. Zij verwijst dan ook naar de in die materies gewezen rechtspraak van Uw Hof over dat begrip, zo onder meer:

- Cass. 9 oktober 2017, S.16.0084.N, met conclusie advocaat-generaal H. V[REDACTED];
- Cass. 22 januari 2018, S.17.0024.F, met conclusie van toenmalige advocaat-generaal J.M. G[REDACTED];
- Cass. 4 oktober 2021, S.20.0036.N, met conclusie advocaat-generaal H. V[REDACTED];
- Cass. 27 juni 2022, S.20.0015.F, met conclusie advocaat-generaal B. I[REDACTED].

OM DEZE REDENEN,

Besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie, voor eiseres, dat het U behage, hooggeachte Dames en Heren, het bestreden arrest te vernietigen, te bevelen dat van de vernietiging melding gemaakt wordt in de kant van het arrest, de zaak en partijen naar een ander arbeidshof te verwijzen, en over de kosten uitspraak te doen als naar recht.

Brussel, 13 februari 2025

C [REDACTED] De B [REDACTED]